

Књига пророка Данила — број осам

Процес

Jeff Pippenger

2023-12-03

Треће године владавине Јоакима, цара Јудина, дође Навуходоносор, цар вавилонски, на Јерусалим и опколи га. И Господ му предаде у руку Јоакима, цара Јудина, и део судова дома Божјег; које однесе у земљу Сенар, у дом бога свога, и унесе судове у ризницу бога свога. Данило 1:1, 2.

Књиге Данила и Откривења јесу једна те иста књига, и исте пророчке линије које су представљене у књизи Даниловој преузимају се у књизи Откривења. Откривење Исуса Христа представља последњу пророчку поруку која се отпечаћује непосредно пре завршетка времена милости.

Истине које су у прошлости биле исправно схваћене из књиге Откривења, али су биле запечаћене обичајем и предањем, и даље су истина, и данас их поново отпечаћује Лав из племена Јудина, а те истине сада откривају своје савршено испуњење.

Истине које су у прошлости биле исправно схваћене из књиге Данилове, али су биле запечаћене обичајем и предањем, и даље су истина, а данас их поново распечаћује Лав из племена Јудина, и те истине сада откривају своје савршено испуњење.

Данило је једноставно прва од две књиге које представљају Откривење Исуса Христа.

Јоаким је симбол оснаживања прве поруке у покрету реформе. Он је такође симбол завета, јер промена имена пророчки означава почетак заветног односа. Заветни однос у који Бог ступа са народом који раније није био Божји заветни народ, започиње оснаживањем прве поруке.

Који некада не беху народ, а сада су народ Божји; који не беху помиловани, а сада су помиловани. 1. Петрова 2:10.

Симбол промене имена као представе заветног односа утврђен је тиме што је Аврамово име промењено у Авраам, Сарајино у Сара, Јаковљево у Израил и Саулово у Павле. Постоје и друга сведочанства о овом симболу, али у првом поглављу Данила, Данилово име је промењено у Валтасар, Ананијино у Седрах, Мисаилово у Мисах, а Азаријино у Авденаго.

Када Господ ступа у савезни однос с неким народом, Он у исто време пролази мимо једног ранијег савезног народа. Јоаким представља савезни народ који бива заобиђен, а Данило, Ананија, Мисаило и Азарија представљају савезни народ који се потом бира. Када људи ступе у савезни однос, тада се испитује хоће ли одржати услове савеза. Тај испит представљен је чином једења.

Адам и Ева пали су на испиту чином једења, а када је Бог први пут ступио у завет са изабраним народом, отпочео је тај однос тако што их је испитао маном. Стари Израил је на крају пао на том испиту, али је тиме пружио прво указивање и прво сведочанство о чињеници да заветни испит није једнократан испит, него процес испитивања. До десетог испита, било им је одређено да помру у пустињи током наредних четрдесет година. Потом је Бог ступио у завет са Исусом Навином и Халевом, пружајући тако сведочанство да, када Господ ступа у завет са изабраним народом, Он уједно пролази мимо ранијег заветног народа. На крају старог Израиља, који је уједно био и почетак духовног Израиља, последњи процес испитивања за стари Израил био је први процес испитивања за духовни Израил, и био је представљен као Хлеб Небески. Он је био праобразно означен маном у првом заветном процесу испитивања.

У том процесу кушања, који је био и први и последњи процес кушања, Исус је указао на пробу небеског Хлеба када је рекао да они који су Његов заветни народ морају јести Његово тело и пити Његову крв. Том приликом изгубио је више ученика него у било које друго време своје службе. Та полемика у Његовој служби била је врхунац приказа процеса заветног кушања, а сестра Вајт опширно говори о том догађају у Чежњи векова, где је наслов поглавља „Криза у Галилеји“. Име Галилеја значи „шарка“, или „преломна тачка“, и у том поглављу она излаже зашто су се ученици одвратили од Њега. Одбили су да Његово сведочанство о захтеву да једу Његово тело и пију Његову крв примене правилном пророчком методологијом. Она је указала да су се држали обичаја и предања о пророчким појмовима које је сотона усадио у библијско разумевање древног Израиља. Та погрешна схватања пружила су им оно што су мислили да је изговор да Његове речи примене дословно, уместо духовно. Она такође истиче да су они који су се „одвратили“ од Исуса (Галилеја), а који су означени у шестом поглављу Јована (Јован 6:66), заувек престали да иду с Њим.

Као и код првог, тако и код последњег савезног процеса кушања древног Израиља, налазимо да, када Бог ступа у савезни однос са изабраним народом, Он истовремено пролази мимо некадашњег савезног народа. Такође налазимо да Он тај народ испитује, не једним појединачним испитом, него процесом кушања. Такође видимо да је тај процес кушања представљен нечим што треба јести. Такође налазимо да та храна представља Реч Божју и да испит укључује избор између две врсте хране за јело. Да ли једемо са свакога дрвета за које је Бог казао да можемо јести, или једемо са дрвета са кога нам је забрањено да једемо? Такође налазимо да избор онога што ћемо јести укључује и испит начина на који једемо понуђену храну.

На крају духовног Израиља, у време милеритског покрета, прва порука је била оснажена 11. августа 1840. године. Јоаким овде представља протестанте који се тада одводе у Вавилон да постану његове кћери. Они су били суочени с пробом када је анђео из Откривења десет сишао, и у својој руци имао отворену књижицу. Као што се Јоаким побунио против захтева Навуходоносорових, те је потом био одведен у ропство, тако су и протестанти одбили да једу храну из анђелове руке, на основу предања и обичаја које су са собом понели из

Мрачног доба.

До пролећа 1844. године, процес испитивања је за Јоакима и протестанте достигао „преломну тачку“, и као што је било у првом процесу испитивања духовног Израиља, они су се „одвратили“ и више нису ходили са Исусом. У тој историји Данило, Ананија, Мисаил и Азарија представљају милерите, који су изабрали да једу књижицу која им је била слатка у устима, али је постала горка у њиховој утроби.

Ако укључимо Адама и Еву, имамо четири класична сведока да је испит представљен чином једења. Имамо неколико пророчких сведока, који сви носе обележје првог и последњег. Сведочанство о испиту с маном јесте прво сведочанство, а испит Хлеба с Неба јесте и први испит за духовни Израиљ, док је уједно и последње сведочанство за древни Израиљ. Испит мале књиге јесте и први и последњи. То је крај лутања духовног Израиља као цркве у пустињи, и то је прво од оних који су били изабрани да буду коначни именовани Божји народ. Милерити су били почетак Божјег именованог народа, који је требало да буде препознат као прави рог протестантизма. Постоји неколико сведока о процесу испитивања који почиње када прва вест буде оснажена.

У тим процесима кушања наилази „прекретница“, у којој се готово сви ученици одвраћају. При сведочанству Исуса Навина и Халева сав Израиљ се одвратио и настојао да се врати у Египат. У цркви у Галилеји, већина ученика се одвратила. Пошто је Исус Алфа и Омега, „прекретница“ која је представљена на крају процеса кушања такође је приказана и на почетку процеса кушања. Када је мана први пут била дата древном Израиљу, било је оних који су се одмах одвратили од упутстава. При Христовом крштењу Он се окренуо и отишао у пустињу. Сестра Вајт користи симбол прекретнице на веома поучан начин.

„Постоје раздобља која представљају прекретнице у историји народа и Цркве. У Божјем промислу, када наступе ове различите кризе, даје се светлост за то време. Ако буде прихваћена, долази до духовног напретка; ако буде одбачена, следе духовно опадање и бродолом. Господ је у Својој Речи открио напредујуће дело јеванђеља, онако како је оно вођено у прошлости и како ће се водити у будућности, све до завршног сукоба, када ће сатанске силе извести свој последњи чудесни покрет. Из те Речи разумемо да су сада на делу силе које ће увести у последњи велики сукоб између добра и зла — између Сатане, кнеза таме, и Христа, Кнеза живота. Али предстојећа победа људи који љубе и боје се Бога исто је тако сигурна као што је Његов престо утврђен на небесима.” Bible Echo, August 26, 1895.

Када је мана први пут дата древном Израиљу, дата је светлост за ту историју. Приликом Христовог крштења, дата је светлост за ту историју. Дана 11. августа 1840. године, дата је светлост за ту историју. Свака од тих прекретница означава почетак процеса провере који се на крају завршава другом прекретницом, када се некадашњи заветни народ одвраћа и више не иде за Христом.

Пошто ови различити процеси кушања представљају и процес кушања за народ бившег завета и за народ новог завета, постоје и два завршетка процеса кушања. Завршетак процеса

кушања, а тиме и коначна прекретница за протестанте у милеритској историји, био је у пролеће 1844. године. Завршетак процеса кушања (у јесен 1844. године), односно прекретница за саме милерите, наступио је после прекретнице за некадашњи Божји народ.

У историји Христа, процес испитивања означен је тиме што је Он два пута очистио храм, једном на почетку Своје службе, а затим поново на крају Своје службе.

„Када је Исус започео Своју јавну службу, очистио је Храм од његовог светогрдног скрнављења. Међу последњим делима Његове службе било је друго очишћење Храма. Тако се и у последњем делу упозорења свету упућују два посебна позива црквама. Порука другог анђела гласи: „Паде, паде Вавилон, град велики, јер напоји све народе вином гнева блуда својега“ (Откривење 14:8). А у силном покличу поруке трећег анђела чује се глас с неба који говори: „Изиђите из ње, народе мој, да се не помешате у грехе њезине, и да вам не науде зла њезина. Јер греси њезини дођоше до неба, и Бог се опомену неправде њезине“ (Откривење 18:4, 5).“ Selected Messages, књига 2, 118.

Процес испитивања у оквиру два Христова очишћења храма усклађен је са трећим поглављем Малахије, у списима Духа пророштва.

„Чистећи храм од купаца и продаваца овога света, Исус је објавио своју мисију да очисти срце од оскврњења грехом,—од земаљских жеља, себичних пожуда, злих навика које кваре душу. Малахија 3:1–3 цитирано.“ Чежња векова, 161.

Очишћење Божјег народа представља процес испитивања који се изнова поистовећује са више пророчких линија. Свако упућивање, почев од Адама и Еве па све до милеритске историје, представља очишћење сто четрдесет и четири хиљаде.

„У последњим данима историје ове земље, Божји завет са својим народом који држи Његове заповести треба да буде обновљен.“ Review and Herald, 26. фебруар 1914.

Процес очишћења сто четрдесет и четири хиљаде прво је указивање у књизи пророка Данила, која је прва књига од две књиге што заједно представљају Откривење Исуса Христа, запечаћено до пред сам крај времена људске милости. Процес очишћења сто четрдесет и четири хиљаде такође је представљен као процес запечаћења. Када је прва вест о процесу очишћења и запечаћења сто четрдесет и четири хиљаде отпочела 11. септембра 2001. године, то је било прекретница за цркву и за свет. У Откривењу, осамнаеста глава, анђео који осветљава земљу својом славом тада је стигао. Ипак, у Откривењу 18, анђео није представљен као да има ишта за јело у својој руци — али то је тамо. Мала књига је тамо. Они који изаберу да једу методологију коју је пророк Исаија представио као „заповест по заповест, правило по правило“, могу је лако препознати.

Постављајући „заповест на заповест“, разумемо да је, када је Христос сишао 11. септембра 2001. године, такође имао и „књижицу“, која је била представљена као „мана“, „хлеб небески“ и „књижица“. Али 11. септембра 2001. године, некадашњи изабрани народ, представљен Јоакимом, изабрао је да се држи обичаја и предања адвентизма, а затим је започео свој поход у вавилонско ропство, које ће бити довршено при недељном закону.

„Одакле долази тврдња коју сам, наводно, изнела да Њујорк треба да буде збрисан плимним таласом? То никада нисам рекла. Рекла сам, док сам посматрала како се тамо подижу велике зграде, спрат за спратом: ‘Какви ће се страшни призори одиграти када Господ устане да страховито потресе земљу! Тада ће се испунити речи из Откривења 18:1–3.’ Цело осамнаесто поглавље Откривења представља упозорење о ономе што долази на земљу. Али немам никакву посебну светлост у погледу онога што долази на Њујорк, осим што знам да ће једнога дана велике зграде тамо бити оборене преокретањем и превртањем Божје силе. Из светлости која ми је дата, знам да је разорење у свету. Једна реч од Господа, један додир Његове моћне силе, и ове масивне грађевине ће пасти. Одиграће се призори чију страхоту не можемо ни замислити.“
Review and Herald, July 5, 1906.

Када су „велике грађевине“ „Њујорка“ биле „оборене окретањем и превртањем Божје силе“, 11. септембра 2001. године, светлост анђела из Откривења осамнаест испунила је сву земљу, јер је дошла прекретница у историји земаљске звери из Откривења тринаест.

„Постоје раздобља која представљају прекретнице у историји народа и цркве. У Божјем промислу, када наступе ове различите кризе, даје се светлост за то време. Ако се она прихвати, долази до духовног напретка; ако се одбаци, следе духовно опадање и бродолом.“ Bible Echo, August 26, 1895.

Када је светлост анђела из осамнаесте главе Откривења стигла 11. септембра 2001. године, они који су примили ту светлост духовно су напредовали, а они који су одбацили светлост духовно су назадовали и започели своје побуњеничко путовање даље ка својој коначној прекретници, закону о недељи, где заувек доживљавају бродолом своје исповести као весници трећег анђела. Они у Галилеји који су се одвратили и више нису ишли с Христом у Јовану 6:66, одвраћали су се од светлости која је најпре стигла приликом Његовог крштења, где је прва порука те историје кушања била оснажена. У првој глави Данила приказане су две класе богослужитеља у историји када је прва порука оснажена. Јоаким представља оне који доживљавају бродолом вере, а Данило, Ананија, Мисаил и Азарија представљају верне.

Треће године царовања Јоакима, цара Јудина, дође Навуходоносор, цар Вавилонски, у Јерусалим и опколи га. И Господ предаде Јоакима, цара Јудина, у његову руку, и део судова дома Божјега; и он их однесе у земљу Сенар, у дом бога својега, и унесе судове у ризницу бога својега. И цар рече Асфеназу, старешини својих дворана, да доведе неке од синова Израилевих, и од царскога семена, и од кнезова; младиће на којима није било никакве мане, него лепа изгледа, и вичне свакој мудрости, и разумне у знању, и упућене у науку, и који имаху способности да стоје у цареву двору, и да се науче књизи и језику халдејском. И цар им одреди свакодневни део царскога јела и вина које је сам пио, да их тако хране три године, па да потом стану пред цара. А међу њима бејаху од синова Јудиних: Данило, Ананија, Мисаило и Азарија. И старешина дворана надене им имена: Данилу даде име Валтасар, Ананији Седрах, Мисаилу Мисах, а Азарији Авденаго. Али Данило одлучи у срцу своме да се не погани царским јелом ни вином које цар пије; зато замоли старешину дворана да се не погани. Данило 1:1-8.

Данило, Ананија, Мисаил и Азарија били су синови Јудини. Били су учињени евнусима, представљајући тако последњи нараштај адвентизма. Навуходоносор је, као и многи древни цареви, дао да се та четворица јудејских младића кастрирају, како би отклонио сваку забринутост коју би цар могао имати док су служили као робови и долазили у додир с царевим женама и наложницама.

Симболично, то представља последњи нараштај адвентизма, јер после ове четворице више не би било линије Јудине. Број четири је симбол светског, те стога представља последњи нараштај адвентиста седмога дана широм света који препознају 11. септембар 2001. године као испуњење Божје пророчке Речи.

Ти адвентисти седмога дана предмет су Божје пророчке Речи, јер су они ти који су позвани да буду сто четрдесет и четири хиљаде. Ипак, њихово пророчко наслеђе отпочело је побуном њихових отаца 1863. године. Ту почетну побуну готово је немогуће препознати, јер је прекривена предањима и обичајима четири покољења све веће побуне. Иако ју је тешко препознати, она мора бити виђена и призната, као што Данило најзад чини у деветом поглављу књиге пророка Данила. Он је то учинио препознавши истину која се налази у Божјој пророчној Речи.

Побуна од које су Данило и тројица достојника непосредно потекли била је одбијање њиховог оца да остане одвојен од незнабожачких утицаја који су их окруживали. Године 1863, лаодикијски адвентизам вратио се библијској методологији отпадничког протестантизма и католицизма, како би подупро своје одбацивање Милеровог поистовећења „седам времена“ из Левитске двадесет шест. Та побуна за Данила и тројицу достојника била је представљена царем Језекијом.

Цар Језекија је молио Господа да не умре, и његова молитва беше услишена када му је Господ додао још петнаест година. Учинивши то, потом је родио Манасију, једнога од најопакијих царева Јуде, али и цара који означава почетак постепеног седмостепеног освајања и поробљавања Јуде. Године 1856, Верни Сведок дошао је да покуца на врата лаодикијског адвентизма, али су они изабрали да живе и да не умру себи. До 1863. године поново су сазидали „Јерихон“ и започели све већу побуну која их је на крају спречила да препознају 11. септембар 2001. као почетак свог тростепеног путовања у ропство духовног Вавилона, које се завршава недељним законом.

За цара Језекију, 1863. година дошла је када му је била услишена молитва да живи. Господ је дао знак да је његова молитва била примљена. Бог је потврдио ту молитву покренувши сунце, а Вавилоњани су видели Божје дејство на небесима, премда нису знали шта оно значи. Тада су Вавилоњани дошли у Јерусалим да сазнају о Богу који је имао власт да управља сунцем. Уместо да прослави Бога Неба, цар Језекија је, уместо да умре себи, изабрао да прослави свој храм и свој град, уместо Бога који је изабрао да положи Своје име у тај храм и тај град.

Та побуна донела је пророчанство да ће деца из његове крвне лозе постати робови и евнуси у Вавилону. Та деца била су Данило, Ананија, Мисаил и Азарија, и представљају духовну

последњу генерацију оних адвентиста седмог дана који препознају 11. септембар 2001. године као прекретницу у историји народа света и цркве, када се даје светлост која треба да испита и запечати сто четрдесет и четири хиљаде.

У те дане разболе се Језекија на смрт. И пророк Исаија, син Амосов, дође к њему и рече му: Овако вели Господ: Уреди дом свој, јер ћеш умрети, а нећеш живети. Тада он окрену лице своје зиду, и помоли се Господу говорећи: Молим те, Господе, сети се сада како сам ходио пред тобом у истини и са срцем савршеним, и чинио оно што је добро у очима твојим. И Језекија плакаше горко. И догоди се, пре него што Исаија изиђе у средње двориште, да му дође реч Господња говорећи: Врати се, и кажи Језекији, вођи народа мога: Овако вели Господ, Бог Давида, оца твога: Чух молитву твоју, видех сузе твоје; ево, исцелићу те: трећег дана поћи ћеш у дом Господњи. И додаћу данима твојим петнаест година; и избавићу тебе и овај град из руке цара Асирског; и бранићу овај град ради себе и ради Давида, слуге свога. И Исаија рече: Узмите грумен смокава. И узеше и ставише га на чир, и он оздрави. А Језекија рече Исаији: Какав ће бити знак да ће ме Господ исцелити и да ћу трећег дана поћи у дом Господњи? А Исаија рече: Ово ћеш имати за знак од Господа, да ће Господ учинити што је казао: хоће ли сенка поћи напред десет степеника, или ће се вратити назад десет степеника? И Језекија одговори: Лако је сенци да сиђе десет степеника; не, него нека се сенка врати натраг десет степеника. И пророк Исаија завапи Господу; и он врати сенку десет степеника натраг, по којима је сишла на Ахазовом сунчанику. У то време Веродах-Валадан, син Валаданов, цар вавилонски, посла писма и дар Језекији; јер беше чуо да је Језекија боловао. И Језекија их послуша, и показа им сав дом својих драгоцености: сребро и злато, и мирисе, и драгоцену уље, и сав дом свога оружја, и све што се нађе у његовим ризницама; не беше ничега ни у дому његовом ни у свему господству његовом што им Језекија не показа. Тада дође пророк Исаија цару Језекији, и рече му: Шта су рекли ти људи? и одакле су дошли к теби? А Језекија рече: Дошли су из далеке земље, из Вавилона. А он рече: Шта су видели у дому твоме? И Језекија одговори: Видели су све што је у дому моме; нема ничега у мојим ризницама што им нисам показао. И Исаија рече Језекији: Чуј реч Господњу. Ево, долазе дани када ће се све што је у дому твоме, и што су оци твоји сабрали до овога дана, однети у Вавилон; ништа неће остати, вели Господ. И од синова твојих, који ће изаћи од тебе, које ћеш родити, узеће, и биће дворани у двору цара вавилонског. Тада Језекија рече Исаији: Добра је реч Господња коју си изговорио. И рече: Зар није добро ако буде мира и истине у моје дане? А остала дела Језекијина, и сва његова сила, и како је начинио језеро и водовод, и довео воду у град, није ли то записано у књизи дневника царева Јудиних? И Језекија почину код отаца својих; а Манасија, син његов, зацари се на његово место. 2. о царевима 20:1–21.

Следећи стих каже:

Манасија беше од дванаест година кад поче да царује, и царева педесет и пет година у Јерусалиму. А име матери његове беше Ефсива. 2. Царевима 21:1.

Какав би био исход да је цар Језекија прихватио Господњу вољу, те једноставно уредио свој дом и умро? Дато му је још петнаест година, а три године касније родио се безбожни

Манасија. Шта би се догодило 1856. године, да је адвентизам прихватио прелаз из Филадельфије у Лаодикију, уредио свој дом и оставио нетакнутим темељне истине Вилијама Милера? Претпостављам да никада нећемо сазнати одговор на то питање, али оно што знамо јесте да је „Данијел наумио у срцу свом да се не погани јелом с царске трпезе ни вином које је цар пио.“

Наставићемо Данило, прво поглавље, у следећем чланку.